

рениѣ сукмани и върху престилкитѣ на банченки!..

Вечерѣта се спуска, нѣжно-синя и хладна. Далечъ на северо-западъ потъмнява грамадата на Рила; въ дѣсно, веригата на Родопитѣ се топи, куршумена и смѣтна, въ вечерния здрачъ. Хе тамъ, въ дѣното е Демиръ-капия — потайната вратичка къмъ нѣкогашната робска земя... Колко беззаветни мъже, запѣтени къмъ смъртѣта, сж видѣди голитѣ скали и навжсени чукари!.. „Азъ подвихъ подъ себе си кебето, затворихъ очи и полетѣхъ надолу, въ робската земя...“ спомнямъ си думитѣ на Яворова за първото му влизане въ Македония. А после, тукъ, въ тая пазва на Пирина, тѣ си даваха среща, като въ малка столица и пристигаха отъ всички краища на поробената земя — отъ Одринско, отъ Вардара, отъ Сѣрско и отъ Солунско...

Вънъ, въ полето, нощѣта е паднала вече. Напреде бѣлѣе само шосето за Неврокопъ и въ тъмнината скърцатъ кервани кираджийски коля. Наблизу, въ градината на „Казиното“, гръмва въ хоръ